

LOVE IS
Hell

Melissa Marr Scott Westerfeld
Justine Larbalestier Gabrielle Zevin
Laurie Faria Stolarz

BÓNG MA TRONG MỘNG

LAURIE FARIA STOLARZ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu:

Một cô gái trẻ vừa chuyển đến ngôi nhà mới và những hiện tượng kỳ lạ bắt đầu xảy ra ngay khi cô vừa tới... Đêm đêm cô bị ám bởi một cậu con trai mà cô không hề quen biết, luôn có thứ gì đó lạ lùng xảy ra trong những giấc mơ của cô, và lúc tỉnh dậy mình thấy cô đều thâm tím.

Những gì đã xảy đến với cậu con trai ấy là một bi kịch của định mệnh, bởi cậu đã phải chết trong tình cảnh thật kinh hoàng. Ngay khi mối liên lạc được thiết lập và nỗi sợ hãi từ từ mất đi, tình bạn, rồi đến một thứ tình cảm nảy sinh tình yêu đã dần tới đối với cô gái và cậu trai trẻ. Qua những giấc mơ của cô gái, bọn họ đã trải qua một câu chuyện tình yêu mang đến cho nhau nhiều hạnh phúc. Nhưng rõ ràng, một hồn ma sẽ phải rời khỏi thế giới này để đi đến một thế giới khác tốt đẹp hơn...

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

Nguyên bản tiếng Anh : “Sleeping with the Spirit” trong tuyển tập các truyện ngắn dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên “Love Is Hell” (2008).

Dịch từ bản dịch tiếng Pháp : “LE FANTÔME DE MES RÊVES” trong tuyển tập “Amours d’enfer”

Chương 1

Tôi giật mình tỉnh giấc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Một cảm giác lạnh toát như điện giật chạy dọc theo sống lưng tôi làm tôi run rẩy. Tôi vội trùm chăn kín đầu, tim đập thình thịch. Cổ tay tôi hơi đau.

Tôi bật đèn ngủ và mở mắt nhìn. Một quầng đỏ to tướng ở khuỷu tay. Thế là ngày mai, một quầng tím ngất sẽ xuất hiện ở ngay chỗ đó cho mà xem. Tôi lấy bút trên bàn ngủ đánh thêm một cái dấu nữa. Chúng tôi chuyển đến nơi này mới được 2 tuần và đây là lần thứ 6 tôi bị như thế này.

Lần thứ 6.

6 lần tôi thức dậy với những quầng đỏ như thế này.

6 lần tôi giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya và quá sợ hãi để ngủ tiếp. Bởi vì luôn có một giọng nói thì thầm trong giấc mơ của tôi.

Kể từ ngày chúng tôi chuyển đến đây, tôi hay gặp những cơn ác mộng kỳ lạ. Tôi nghe thấy giọng của một cậu con trai. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của cậu ta. Chính giọng nói đó thủ thỉ vào tai tôi những điều mà tôi không muốn nghe. Rằng: sự thật là có ma tồn tại trên cõi đời này và tôi phải tin vào điều đó. Nếu không, hắn sẽ không để tôi yên tĩnh.

May mắn thay, tôi có thể nỗ lực hết sức để tỉnh giấc. Nhưng chính lúc đó hắn nắm chặt lấy tôi đến mức tôi bị thâm tím cả mình mẩy.

Tôi biết điều đó nghe có vẻ điên rồ. Thoạt đầu, tôi cố gắng tìm một lời giải thích thật logic. Ví dụ như, có lẽ tôi bị sái tay khi ngủ hoặc tôi bị đập chân vào giường, hay là do tôi nằm co người ngủ.

Tôi cố gắng tự thuyết phục mình rằng tôi gặp ác mộng là do mệt mỏi. Mệt mỏi do phải chuyển nhà gần như từ Bắc xuống Nam, thay đổi trường học và rời xa tất cả bạn bè mình. Cần phải có thời gian để làm quen với tất cả những điều đó.

Bây giờ thì tôi biết không phải là do điều đó. Bởi vì mắt tôi càng ngày càng thâm quầng và sưng mọng lên vì thiếu ngủ, tôi cảm thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng.

- Brenda, con tỉnh rồi à? Tiếng mẹ tôi ngạc nhiên ngoài cửa phòng.

Khi tôi vùi tay vào trong chăn, tôi cảm thấy mùi của con trai – giống như mùi tảo nướng dai dăng luồn vào trong ga trải giường của tôi.

- Con rên rĩ mớ ngủ...

Tôi nhìn đồng hồ. Mới 4 giờ sáng.

- Con gặp ác mộng. – tôi trả lời với giọng mệt mỏi.

Mẹ tôi lắc đầu, thắt dây áo choàng và bước vội đến cửa phòng tôi. Mẹ hỏi với vẻ lo lắng:

- Lại là chuyện con nghe thấy những giọng nói đó à... ?

Tôi nhìn mẹ và tự hỏi liệu mẹ có thể chấp nhận câu trả lời của tôi hay không và tôi kết luận là không. Do vậy tôi lắc đầu và ngay lập tức khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của mẹ tôi giãn ra. Mẹ thở phào và mỉm cười gượng gạo, trong khi đôi tay vịn vẹo trong áo ngủ, chắc hẳn đang lo lắng cho tinh thần của tôi.

Và tôi hiểu điều đó.

Bởi vì tôi cũng vậy. Điều đó làm tôi lo lắng.

Đây không phải là lần đầu bố mẹ tôi thấy tôi thức dậy vào lúc 1, 2 giờ sáng. Cũng chẳng phải là lần đầu bố mẹ tôi phàn nàn về việc tôi nói mê hay là họ nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi bị điên. Họ cũng chẳng để ý đến những vết bầm trên người tôi.

Lần đầu tiên tôi bị ở mắt cá chân: một vết bầm to tương với những vết xước xung quanh. Đêm hôm đó, tôi sang phòng của bố mẹ tôi để hỏi xem họ có nghe thấy giọng nói đó không, liệu có ai đó đột nhập vào trong nhà và rằng không phải tôi đang mê ngủ chứ.

Nhưng không. Họ chẳng nghe thấy gì cả. Tôi nản nì và bố tôi đã đi kiểm tra lại toàn bộ. Không có gì bất thường và họ thật sự lo lắng và hơn hết cứ như thể họ sợ tôi.

- Con có muốn mẹ pha cho con một cốc sữa nóng không ? Mẹ tôi đề nghị.

- Không. Con cảm ơn.

Đầu tôi vẫn còn văng vẳng giọng nói ấy. Nó trôi dạt trong tâm tưởng tôi : Giọng nói thều thào, từng nhịp từng nhịp đều đặn. “Bren – da, Bren – da”.

- Con không sao đâu mẹ, con ngủ tiếp đây.

Cùng lúc đó, tôi nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương. Hai mắt tôi có những tia máu đỏ ửng lan vào phần màu xanh nhạt. Đầu tóc tôi là một bãi chiến trường, chính xác hơn, nó chỉ còn là một đám tóc xoắn màu nâu đỏ rối bù nổi loạn, chống hết trên đỉnh đầu dưới dạng một cái đuôi gà lộn xộn ; chẳng có gì đáng ngạc nhiên, đó là tại vì tôi không chịu nổi ý nghĩ phải cắt đi mớ bờm tóc bông xù này.

Và cũng bởi vì kể từ ngày chúng tôi chuyển đến đây, tôi chưa có đêm nào ngon giấc.

- Chúc mẹ ngủ ngon ! – Tôi nói nhỏ giọng với mẹ để mẹ yên tâm đi ngủ tiếp.

Trùm chăn kín đầu, tôi chỉ hé ra một chút để lấy không khí hít thở, hy vọng sẽ được yên

tĩnh. Và nhất là để không nghe thấy giọng nói đó nữa.

Chương 2

Ngày hôm sau ở trường, thầy Dubois - thầy giáo tiếng Pháp của chúng tôi, tổ chức chúng tôi thành từng cặp 2 người để chơi trò chơi nhằm làm quen với tiếng Pháp. Tôi lấy tên là Isabelle và bạn Raina cùng nhóm với tôi lấy tên là Marie – Claire. Chúng tôi bắt đầu thảo luận về sở thích của cá nhân, lịch làm việc trong ngày của chúng tôi. Sau đó, trong lúc thầy giáo tập trung treo những bức ảnh về các loại pho mát của Pháp lên trên bảng và chúng tôi thì đang học từ mới tiếng Pháp, Raina đã kể cho tôi nghe (bằng tiếng Anh), rằng cô ấy cũng mới chuyển đến nơi này gần một năm trước đây, vào khoảng giữa tháng 12, chính xác là trước khi học kỳ 1 năm lớp 10 kết thúc.

- Nghiêm túc mà nói, thật là sợ khi phải sống hoàn toàn khác cuộc sống trước đây của mình ! – Raina nói trong khi mân mê bện một lọn tóc màu cà phê của mình.

Nghĩ về những người bạn tôi đã rời xa, tôi thấy điều đó thật là xác đáng. Tôi tự hỏi lòng mình không biết bây giờ họ đang làm gì, liệu họ có nhớ tới tôi không ?

- Mình thấy bạn chẳng nói chuyện với ai – Raina tiếp lời. Có một hôm mình nhìn thấy bạn ngồi trong quán cà phê một mình. Bạn biết không. Người ta gọi đó là chứng « tự sát xã hội » ! Nếu bạn không làm gì, bạn sẽ kết thúc với việc tự tử đấy.

- Tự sát xã hội ư ?

Raina tiếp tục giải thích cho tôi hiểu trong khi tay của cô không ngừng mân mê lọn tóc không thèm để ý đến những cái kẹp tóc của cô :

- Cuộc sống xã hội của bạn sẽ chết ! Nó quyết định phần còn lại của cuộc đời học sinh của bạn, nhất là đang giữa năm học : mọi người đều tụ tập thành bè nhóm.

- Bè nhóm ?

- Uh. Thành bè nhóm.

Đôi mắt màu xám hung của Raina mở to cứ như thể cô ấy bị sốc vì tôi không hiểu điều cô ý muốn nói, nhất là bây giờ là 5 phút thảo luận bằng tiếng Anh.

- Mọi người đều đã chọn bè nhóm cho mình – Raina giải thích cho tôi hiểu. Mọi người sẽ bỏ rơi bạn cô độc. Nhưng đó có thể là cái mà bạn tìm kiếm...

- Mình thật sự không hiểu...

- Này nhé, bạn phải. Bạn không còn thời gian nữa đâu.

Tôi cảm thấy rất băn khoăn ; lý do cô ấy đưa ra cùng với vốn từ vựng của cô ấy làm tôi bối rối.

- Bạn muốn biết tôi đang nghĩ gì không Brenda ? – Raina tiếp lời.

Tôi mở miệng định thay đổi chủ đề, nói với Raina về bài tập tiếp theo thì cô ấy đã nói tiếp :

- Một chuyến đi ngu ngốc đến Pétaouschnock hay là Massachuestte thế nào ? Chỉ mất 1h12 để đi ô tô từ Boston đến đó... Thôi được, mình đồng ý với bạn về điều đó khi trời đẹp. Thật lòng này : bạn nên lang thang cùng tôi và Craig thường xuyên hơn !

Ngay lúc đó, một mái tóc màu nâu thuần dài đến hông với khuôn mặt hồng hào mà tôi đoán là Craig xuất hiện.

- Ai đó gọi mình sao ?

- Craig đây là Brenda. Brenda đây là Craig ! – Raina giới thiệu.

- «Hân hạnh được làm quen với bạn », Craig chào tôi với phát âm sai từ « enchanté ».

Nhưng chẳng có gì ngạc nhiên cả. « Mình là Jean-Claude ».

Quay mặt về phía Craig, Raina giải thích cho Craig hiểu rõ tình trạng của tôi không quên thông báo rằng tôi là thành viên mới của lớp xã hội học. Theo cô ấy, tôi chỉ còn một tuần để vứt bỏ tất cả mọi thứ , thoát khỏi tình trạng cô độc và cố gắng hết sức để hòa nhập lại xã hội trước khi tôi gắn lên mình tấm biển « cô gái tội nghiệp ».

- Đừng để ý đến cô ý làm gì – Craig nói, cứ như thể đoán được sự bối rối của tôi, Raina có xu hướng tự làm cho mình cảm thấy thích thú một chút khi đề cập đến vấn đề chính trị xã hội.

- Thế thì làm sao ! – Raina đáp lại trong khi buộc dây chun vào lọn tóc vừa bện. – Cậu thừa biết rằng mình có lý mà.

Craig hích vai quay về phía tôi :

- Thế nào, bạn nói gì đi chứ ? « Gặp nhau hàng ngày vào 12h trưa bắt đầu từ ngày mai nhé ? » – cậu ta đề nghị bằng một câu tiếng Pháp không chê vào đâu được.

- Cậu đúng là đầu óc bã đậu. Raina mỉm cười.

- Đồng ý ! Tôi cười.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi đến đây tôi tin tưởng mình gần như là một cô gái bình thường.

Chương 3

Tôi đang ở trong phòng mình khi mà tiếng chuông đồng hồ quả lắc ở tầng trệt chỉ 11h đêm, nhưng giấc ngủ không phải là điều tôi mong muốn lúc này. Đung đưa những ngón tay trên cổ tay mình, Tôi nhận ra rằng dấu đỏ đã chuyển sang màu tím và dạ dày của tôi thì thắt chặt theo từng tiếng chuông rung.

Tôi kết thúc đồng bài tập, tắm vòi sen và đã xếp tất cả sách lên giá theo bảng chữ cái, tôi

làm tất cả có thể để giữ mình tỉnh táo. Nhưng, sau khi xem kênh mua sắm quảng cáo về quần ôm đặc biệt làm nổi bật đường cong cặp mông, một cuộc rượt đuổi của cảnh sát trên kênh « Cuộc gọi khẩn » và sau hơn một giờ truy cập trang web QVC, chuyên mục trang sức, tôi cảm giác rằng mình bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Đến tận lúc nghe thấy ai đó đập vào cửa...

- Vâng ... ?

Tôi cho rằng đó là mẹ vì thường thì hằng đêm, bà đều đến để xác nhận rằng mọi thứ vẫn ổn. Nhưng cánh cửa không mở ra.

Tôi bật dậy với lên ngọn đèn đầu giường.

- Mẹ..có phải mẹ không ?

Không có câu trả lời.

Đánh một tiếng thở dài, tôi đứng dậy mở cửa. Tôi xoay cái nắm cửa nhưng nó không chuyển động...như thể là cánh cửa đã bị khóa từ bên trong.

- Mẹ ...oi ? Tôi lặp lại nhưng vẫn không ngừng thử xoay nắm cửa.

Tôi gõ mạnh lên cửa nhằm thử lôi kéo sự chú ý của bố mẹ đang ở đầu kia của dãy hành lang. Nhưng... không một ai đến cả. Và cái nắm cửa vẫn bất động...

- ...Brenda ?..một giọng nói thầm thì ở đâu đó đằng sau lưng tôi.

Chính là giọng của cậu ta. Của cậu bé trong những giấc mơ của tôi.

Tôi quay lại, với trái tim đập mạnh như muốn vỡ tung.

- Cậu đã sẵn sàng để lắng nghe tớ chưa ? Cậu ta tiếp tục nói.

Tôi đưa tầm mắt khắp căn phòng nhưng tôi không thể nhìn thấy cậu ta ở bất kì góc nào. Bất thành hình,tôi nhận ra cả căn phòng đã thay đổi. Giường của tôi giờ đây được bọc bởi những tấm ra màu xanh đại dương thay vì những tấm phủ màu hồng vẫn được nhận thấy ở ngay đây gần như một khắc trước. Tiếp đó, những huy hiệu bơi lội và khúc côn cầu trên cổ đã được đính chặt vào tường (những chiến lợi phẩm thắng lợi từ 5 năm trước) được thay thế bởi một bộ sưu tập kỉ vật của đội Bruins Boston (*chú thích : đội bóng khúc côn cầu nổi tiếng ở Boston giành đc giải vô địch khúc côn cầu toàn nc Mỹ*) : những chiếc cờ hiệu, gậy khúc côn cầu và hàng loạt áp phích.

- Chúng ta phải nói chuyện, giọng nói đó lại thì thầm.

Cảm nhận được hơi thở của cậu ta đằng sau gáy, tôi quay ngoắt lại với cố gắng đập cậu ta thật mạnh, nhưng vô ích. Tôi chỉ đập vào khoảng không. Và rồi, ánh đèn tắt ngúm nhấn chìm tôi vào bóng tối dày đặc.

Một phút sau, Ánh sáng mặt trăng xuyên qua cánh cửa sổ, chiếu sáng một góc phòng nơi có một cái bóng đang dịch chuyển trên tường.

Tôi quăng mình đến cửa, đập rầm rầm lên dẫy như một kẻ điếc. Tôi đá thật mạnh vào cánh cửa và dùng hết sức lực để kéo cái nắm .

Nhưng chẳng xoay chuyển đc gì.

- Đừng sợ, giọng cậu bé đó cất lên.

Cậu ta tiến lên dưới ánh trăng để tôi có thể nhìn thấy cậu. Cậu bé đó, với đôi mắt xanh sáng rỡ và đôi môi đầy đặn. Cậu ta cỡ tuổi tôi, 17 hay nhiều nhất là 18, cao hơn tôi khoảng 10 cm và mái tóc màu nâu gỗ.

Khi cậu ta xích lại gần, bóng tối rời khỏi cặp lông mày vòng cung của cậu, làm lộ rõ vết đứt trên trán cậu như thể cậu ta đã đụng phải cái gì đó. Vết thương vẫn còn mới và khá sâu.

- Tớ tên là Travis. Tớ đã chờ một ai đó như cậu từ rất lâu rồi.

Cậu ta mặc toàn màu đen, từ cái áo thun chữ T đóng khung vào người cậu đến đôi ủng bằng cao su bảo vệ đôi bàn chân, cậu dán cái nhìn vào tôi, trơ trơ, từ chối cả việc nháy mắt.

- Một ai đó như tôi ư ? tôi lặp lại với vẻ sững sờ.

Cậu ta gật đầu trong lúc áp sát lại từng chút một.

- Một ai đó có thể nhìn thấy tớ và nghe thấy tớ. Tớ đã thật sự rất hy vọng giây phút này...

Tôi lùi lại một bước, và nhận ra mình đang dựa lưng vào cánh cửa.

- Tớ rất tiếc vì cổ tay của cậu, cậu ta nói với cánh tay đang giương ra để chạm vào cổ tay tôi.

Nhưng tôi không để cậu ta có thời gian làm vậy bởi tôi hất cánh tay cậu ta ra với một cử chỉ thô bạo.

_ Tớ không hề muốn làm cậu đau. Tớ chỉ cố gắng giữ cậu lại để cậu không tỉnh lại và giấc mơ vẫn tiếp diễn.

Cậu ta tiến gần thêm nữa, chỉ còn cách tôi một vài cm.

- Thật khó khăn với chúng tớ, những con ma. Những con ma không thể đo lường được sức mạnh của chúng nhất là khi chúng cố gắng hình thành một mối liên hệ vật chất với những người đang tỉnh táo hay với người đang ở giai đoạn sắp thức dậy giống như cậu. Tất cả là ở vấn đề về tần số và năng lượng. Rất phức tạp.

Cậu ta cười trong khi tôi đang lắc mạnh đầu, với cố gắng bằng cách nào đó đánh thức mình dậy. Tôi nghĩ rằng cậu ta cảm nhận được điều đó bởi hầu như ngay lúc đấy, cậu nắm lấy cẳng tay tôi.

- Xin cậu đấy, cậu ta nài nỉ với tông giọng bất chợt trở nên nghiêm túc. Hãy ở lại với tớ đêm nay.

- KHÔNG !

Tôi hét lên cố sức giãy giụa để thoát ra.

Cậu ta cố gắng bắt lại cánh tay tôi nhưng tiếng hét của tôi đã đánh thức tôi dậy.

- Brenda ? Bố gọi tôi khi đang mở cửa phòng một cách hấp tấp.

Tôi bật dậy , thở lấy lại hơi thở và rồi nhận ra rằng những tấm phủ giường màu hồng, huy hiệu của tôi...tất cả dường như trở lại bình thường..trong căn phòng của tôi.

- Mọi thứ vẫn ổn chứ, con yêu ?

Bố nhìn khắp căn phòng với vẻ hốt hoảng.

Tôi cố gắng tốt nhất có thể để gạt đầu, ngay cả khi tôi vẫn còn ở rất xa để được gọi là ổn.

Cái cảm giác đau nhói dữ dội vẫn còn lưu lại trên cẳng tay tôi.

Chương 4

Trưa hôm sau, thay vì để tôi ngồi một mình, Raina và Craig ra hiệu cho tôi đến nhập bọn cùng họ. Thật may mắn thay, bởi tôi cần phải nói chuyện với họ, tôi cần thay đổi nghiêm túc những suy nghĩ của bản thân và để sang bên chúng « tự sát xã hội » *(ám chỉ tự mình tách biệt với mọi người)*. Giấc mơ đêm vừa rồi đã ám ảnh tôi suốt.

Giá mà tôi chỉ cần có thể kể tất cả mọi chuyện cho một ai đó thì đã khác. Bất hạnh thay, điều đó sẽ gần như giống với khi em gái tôi mất đi. Vào giai đoạn đó, tôi đã thử giải thích điều mà tôi cảm nhận hay gần như điều mà tôi đã dự cảm, nhưng chẳng ai tin tôi cả.

Và Làm thế nào để đổ lỗi cho họ đây ?

Chẳng ai có thể hiểu cho những điều phi lý như : Sự xuất hiện của Emma trong bộ đồng phục hướng đạo sinh - chính bộ đồ mà em ấy muốn nhất định phải mặc nó vào mỗi khi bán bánh mì và vào mỗi cuộc họp nhóm, hay chỉ để lang thang trong vườn - trong khi em vẫn đang rơi vào hôn mê đã 6 tháng trời.

Tuy nhiên, tôi vẫn còn nhìn thấy cái cảnh của ngày hôm đó. Em ấy mở cửa, băng qua phòng khách để nói với tôi tạm biệt với một cái ôm chặt và rồi biến mất không một từ ngữ.

Tôi biết rằng đó là hồn ma của Emma. Em ấy cuối cùng đã ra đi.

Khi tôi cố gắng nói điều đó với mẹ, bà rưng rờ... Bà không hề tin tôi, bà mắng nhiếc tôi thật vô cảm và độc ác khi sáng tạo ra điều kinh dị như thế.

Vậy mà, chưa đầy 5 phút sau, bố tôi gọi từ bệnh viện về : Emma đã ra đi.

Craig đẩy trượt một bát salade chứa đầy khoai tây rán có khía và một ống tương Ranch về phía tôi.

- Vậy rồi, mọi thứ trôi chảy chứ ?

Raina cau mày nhìn vào đồ ăn của cô ta.

- Cậu thật sự muốn nhấm nháp cái thứ đó vào bữa ăn trưa đầu tiên với bọn tớ ư ?

- Thực ra mà nói thì, nó có vẻ ngon.

Câu trả lời của tôi dường như khiến Craig rất hài lòng. Cô nở rộng nụ cười, phô ra một lỗ bé tí nhưng đáng yêu giữa 2 cái răng cửa.

- Tớ biết chắc rằng cô gái này rất có khẩu vị mà !

Chúng tôi kết thúc bởi việc trao đổi bữa trưa của chúng tôi như hồi tiểu học : một chút khoai tây rán của bạn đổi lấy hai nhánh cần tây đút lò với bơ đậu của tôi.

Rồi Craig đề nghị một cuộc dạo chơi vào cuối tuần.

- Raina và tớ, bọn tớ có thể đưa cậu đi tham quan thành phố không ?

Điều đó sẽ chỉ mất tối đa 5 phút mà thôi ! Raina đùa trong lúc nhìn vào vết màu tím xanh trên cổ tay tôi.

Tôi kéo lại ống tay áo để giấu nó đi, và tôi ra dấu với họ rằng tôi đồng ý dạo bộ. Cuối cùng, cuộc hẹn được lên lịch vào tối thứ bảy, đúng 19 giờ. Craig đề nghị sẽ ghé qua để đón tôi vì thế tôi đưa cho họ địa chỉ của mình.

- Cậu có đùa không ? Raina sững sốt, thiếu chút nữa thì mắt nghẹn với hộp sữa đậu của cô ấy. Cậu đang sống trong ngôi nhà của vụ thảm sát ư ?

- Cậu đang nói về cái gì vậy ? Tôi nói khi vẫn đang nhai.

- Đừng lo lắng, Craig can thiệp vào với giọng nhẹ nhàng hơn. Chỉ là trong khu phố thân thiện của cậu...

- ...Có một bể tắm máu ! Raina hét lên, kết thúc câu nói hộ Craig. Hăng môi giới đất không kể với gia đình cậu về câu chuyện của căn nhà đó ư ?

Tôi lắc đầu trong khi họ bắt đầu kể cho tôi nghe một cách chi tiết: một cậu bé 17 tuổi đã bị ám sát ở đó, cảnh sát tìm thấy thi thể cậu ta trong phòng tắm, và kẻ sát nhân chính là người tình của mẹ cậu ta.

- Có vẻ như là một cú đập mạnh vào đầu, Craig bổ sung. Tên đầu đó đã đập cậu ta bằng cái búa nạy đinh, và rồi lật úp cậu vào bồn tắm bằng gang.

- Đó là nơi bắt nguồn của « bồn tắm » máu, Raina chú thích cho tôi.

- Thật thú vị.

Tôi lại nghĩ về cậu con trai trong giấc mơ..Cậu ta có một vết chém trên trán.

- Hoàn toàn nghiêm túc đấy, Raina nói, tớ thật không biết làm cách nào cậu có thể ngủ được khi đêm đến. Người ta nói rằng nơi đó bị ma ám !

- Chỉ là : Tớ không ngủ thôi, tôi nói, dạ dày bất thành linh xoắn đau. Tóm lại, thường là « có ».

- Ah, điều đó giải thích cho tất cả ! Tớ không muốn làm phật ý cậu, nhưng cậu khệ nệ bung đồng hành lý xấu xa dưới những cặp mắt và để tớ nói với cậu rằng đó không phải của Vuitton (*Louis Vuitton í : phép ẩn dụ của người Pháp, nghĩa là : « cậu có một đôi mắt thâm quầng và nó chẳng đẹp tí nào cả »*)

- Xin chào sự tế nhị, Craig thở dài.

Raina trao cho tôi một tuýp kem che khuyết điểm và giải thích với rằng đây là « một vật thần kì », chuyên dành cho những buổi sáng sau những đêm mất ngủ.

- Điều đó giải thích cho việc tại sao cái tuýp này vẫn còn mới, Craig trêu chọc.

Trong khi bọn họ tiếp tục cãi nhau âm ỉ, tôi lún sâu vào ghế ngồi của mình, bằng cách nào đó kiềm chế nhu cầu mạnh mẽ muốn buồn nôn..

- Cậu có sao không, Brenda ? Craig tỏ ra lo lắng, khi nhận ra sự khó chịu của tôi.

- Đúng vậy, cậu có vẻ không được khỏe. Xin cậu , nếu có thể, hãy tránh nôn mửa khoai tây rán nào vào tô nước tương saté của tớ nhé, điều đó tốt với tớ hơn..

- Tớ phải đi đây.

Tôi đứng dậy ngay tức khắc, chụp vội những cuốn sách và rời khỏi tiệm cà phê như một cơn bão, và từ chối cả tuýp kem che khuyết điểm của Raina bởi vì rõ ràng rằng tôi có nhiều thứ phải thu xếp ở nhà hơn là trang điểm...

Kể cả trong những giấc mơ.

Chương 5

Vừa từ trường về đến nhà, tôi đặt sách vở xuống sàn và lao ngay vào máy tính. Tôi bắt đầu tìm kiếm bằng cách gõ địa chỉ nhà tôi trên Google – thế là quá đủ: một bài viết trên tờ Addison hiện ra ngay tức thời.

Bài báo chỉ nói về ngôi nhà của chúng tôi, về việc nó cuối cùng đã được bán – cho cha mẹ tôi – sau nhiều năm chết dí trên thị trường. Rõ ràng chúng tôi không phải là những người đầu tiên đã sống ở đây kể từ sau vụ tắm máu. Hai gia đình khác đã đến ở trong ngôi nhà này, nhưng chẳng lâu sau đó đã khăn gói ra đi: sáu tháng cho gia đình thứ nhất, và sáu năm cho gia đình thứ hai. Cả hai gia đình đều tuyên bố rằng đã có những tiếng động đáng sợ vào ban đêm.

Bài báo tóm gọn với lịch sử của ngôi nhà và những gì đã xảy ra ở đó 20 năm trước. Raina và Craig đã nói thật. Một thanh niên mười bảy tuổi đã bị giết. Cơ thể cậu được tìm thấy trong bồn tắm; cậu đã bị đánh vào đầu bằng một cái búa nạy đinh.

- TRAVIS SLATHER, tôi đọc to tên của nạn nhân.

Một vị khó chịu dâng lên miệng tôi. Tôi nhắm mắt cố gắng điểm lại các chi tiết trong khi nghĩ về người con trai trong giấc mơ của tôi đêm qua.

Cậu ấy nói tên là Travis

Theo bài báo, Jocelyne, mẹ của cậu, đang ở nhà khi việc đó xảy ra, nhưng bà cũng đã bị đánh rất dã man.

Cảnh sát tìm thấy bà co ro trong tủ hốc tường ở cửa ra vào của tầng trệt, gần như mất hết ý thức. Theo dõi tiếp bài báo, tôi biết được một số chi tiết về kẻ sát nhân: đó thực tế là bạn trai của người mẹ, lý lịch tư pháp của hắn cho thấy hắn từng bị buộc tội bạo hành đối với vợ, và hiện đang thụ án tù chung thân.

Tôi dõi mắt vào phòng mình để hồi tưởng lại khung cảnh như trong giấc mơ, các món đồ của đội Bruins, ga trải giường màu xanh nước biển, và bằng bản năng, tôi hiểu đó là phòng của cậu ấy; điều đó thôi thúc tôi phải tìm hiểu sâu xa hơn nữa.

Mò mẫm một hồi, tôi vào một trang web tựa là “Những ngôi nhà ma ám nhất ở New England”. Tôi di chuyển xuống cuối trang, cho tới bức ảnh ngôi nhà của tôi. Nó hầu như giống hệt bây giờ: thậm chí cả màu hạt dẻ, cả cầu thang gỗ, hộp thư màu đen bằng kim loại. Duy nhất một sự khác biệt: cây phong phía trước ngôi nhà giờ đã lớn hơn rất nhiều; và cửa sổ tầng một, phòng tôi, không còn bị bít lại nữa.

Điều đó khiến sống lưng tôi lạnh toát.

Tôi xem xét một loạt các trang web khác nhằm tìm kiếm thông tin về những bóng ma và việc hiện hình, cố gắng nhìn rõ trong mớ lộn xộn những tin nhắn hồi âm cá nhân (ví dụ: một số người khẳng định là hóa thân của Elvis, Marilyn Monroe hoặc Kurt Cobain), cho đến khi cuối cùng tôi đã tìm thấy một bài viết đáng giá.

Đây là một trang web dành riêng để nói về các loại ma hiện hình, trong đó khẳng định rằng nói chung, nếu bóng ma ám ảnh một nơi, đó là vì họ chưa thể đi sang thế giới bên kia được, bởi vì họ vẫn còn vấn đề phải giải quyết. Họ bám vào những người có tri giác phi giác quan và tin tưởng vào những người này để giải quyết vấn đề của họ.

Bằng cách này, họ cuối cùng cũng có thể yên nghỉ.

Chỉ suy nghĩ về điều đó thôi cũng khiến cho ngực tôi như có một nút nhỏ xiết chặt lại. Đó là sự thật, gì nào: ngoại trừ với Emma, tôi không bao giờ coi mình là một thầy bói hoặc là có một chút xiu nhỏ nhất năng lực phi thường. Lại càng không sở hữu những khả năng siêu nhiên.

- Brenda? bố tôi gọi khi nhẹ nhàng tới gần cánh cửa khép hờ. Mọi việc vẫn ổn đấy chứ? Con nhốt mình trong đây cả buổi chiều rồi ...

Thế mà con nói là chúng ta sẽ cùng xem trận đấu sao?

- Tại sao bố không nói gì với con?

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh khi bố mở rộng cánh cửa.

- Nói gì với con?

- Rằng căn nhà này bị ma ám và đã có một cậu bé bị sát hại ở đây hai mươi năm trước.

- Từ khi nào con lại tin vào ma quỷ thế?

- Từ khi Emma qua đời, tôi trả lời qua hàm răng nghiến chặt.

Ông đưa mắt ra phía hành lang để chắc rằng mẹ tôi không nghe thấy.

- Chúng ta sẽ ăn tối trong ba mươi phút nữa, ông nói, giả vờ không nghe thấy tôi.

Trong gia đình chúng tôi, có một quy tắc bất thành văn là không ai có quyền nhắc đến Emma. Đã năm năm kể từ khi em ấy bỏ chúng tôi mà đi, và từ khi đó, em ấy đã dường như chưa bao giờ tồn tại. Cha mẹ tôi đã thuê mấy người dọn sạch phòng của em và chuyển nó thành phòng làm việc - phòng mà chẳng ai sử dụng. Khi ấy mẹ tôi đã chẳng muốn dậy nữa. Trong vòng ba tháng, bà nhốt mình trong phòng, trong bóng tối, và chúng tôi phải không ngừng nhắc bà làm những việc bình thường hàng ngày như là ăn uống, tắm rửa và thay đồ. Bà hầu như cũng đã trở thành một bóng ma.

Thời gian qua đi, mọi việc đã phần nào ổn định lại, nhưng mẹ chẳng bao giờ còn được như trước nữa.

Và tôi tin là tôi cũng không thể như xưa.

Đâu đó trong tôi, tôi cảm thấy mình có lỗi trong tai nạn của Emma. Ngày hôm đó Emma đã mượn giày trượt của tôi để tập quay trong lối đi. Nhưng tôi đã từ chối. Thế là em ấy cuối cùng đã lấy xe đạp đi lòng vòng. Emma đi một mình và, khi băng qua một ngã tư lớn, em đã quên rằng phải quan sát.

Rồi Em ấy không bao giờ về nữa.

- Bố? Con hỏi bố một câu được không?

Tôi cả gan nhìn thẳng vào bố tôi, lúc đó ông đang quay nghiêng.

Ông vẫn khăng khăng không nhìn thẳng vào tôi.

- Đây là một ngôi nhà tốt, nơi mọi người sống tốt, ông trả lời, cái nhìn khó hiểu. Câu chuyện kết thúc ở đây!

- Chắc chắn là không! Tại sao bố chẳng nói gì với con? Bố hẳn đã không ngờ rằng dù sao đi nữa cuối cùng con cũng đã biết được?

- Chúng ta không tin vào ma quỷ, ông đáp lại một cách khô khan.

- Là bố không tin thôi!

- Ăn tối trong ba mươi phút nữa, ông nhắc lại trong khi chậm rãi kéo cánh cửa phía sau.

Tôi nói rằng tôi không đói, nhưng tôi không nghĩ rằng ông nghe thấy.

Cha tôi đã rời khỏi phòng.

Chương 6

Cả đêm hôm trước tôi không ngủ mà lên mạng tiếp tục tìm kiếm.

Tôi đã có thêm thông tin về Travis.

Về niềm đam mê đối với môn khúc côn cầu và tất cả những gì liên quan đến đội Bruins; về việc cậu ấy rất mê cắm trại, ngay cả khi trời rét. Và, cậu ấy cũng đã từng phải đối mặt với một mất mát lớn.

Cha cậu mất vì một cơn đau tim khi cậu mới bảy tuổi, để lại đằng sau đứa con trai vô cùng hụt hẫng.

Giữa ý tưởng rằng tôi đã tự mình tạo ra Travis qua các bài báo và những lời kể lại, và ấn tượng rằng chúng tôi cuối cùng cũng có không ít điểm chung, những câu hỏi cứ quay vòng trong đầu tôi đến mức tôi chẳng nhận ra các giờ học cứ nối nhau qua đi. Nhưng vào cuối ngày tôi hoàn toàn mệt nhoài, đến mức ngay cả những băng ghế nhựa đã rạn nứt trên xe bus cũng có vẻ thoải mái đối với tôi. Thả người trên một chiếc ghế cuối xe, tôi bắt đầu ngắm nhìn qua cửa sổ chờ lúc bác tài cuối cùng cũng dừng ở bến của tôi.

Đột nhiên một cái gì đó chạm vào vai tôi.

Tôi quay lại.

Đó chính là cậu ấy, ngồi trên băng ghế sau tôi: Travis.

- Chào cậu, Brenda.

Đôi mắt màu xanh da trời nhạt gắn chặt vào tôi. Vết thương trên trán cậu đã biến mất. Tôi mở miệng, run rẩy một chút, ngạc nhiên bởi vẻ đẹp của cậu ấy, đôi vai thật rộng và sự mãnh liệt trong cái nhìn của cậu. Tôi nhìn quanh, tò mò muốn biết liệu chỉ có tôi mới nhìn thấy cậu ấy hay không, nhưng rõ ràng là chỉ có chúng tôi trong xe buýt; những học sinh khác đều đã xuống cả rồi.

Travis nghiêng xuống và đặt tay vào phía sau ghế của tôi, để lộ một cánh tay cơ bắp và một vết sẹo trên ngón tay cái.

- Thế nào? Hẳn là cậu đã biết về mình rồi, phải không Brenda?

Không hiểu bằng cách nào mà tôi gạt đầu được trong khi kín đáo rút tay lại vì sợ rằng cậu sẽ cố nắm lấy nó giống như trong giấc mơ của tôi.

- Cậu đã tìm thấy những gì cậu tìm kiếm?

Tôi lắc đầu, bởi vì câu trả lời là không. Cái ngày Emma hiện về gặp tôi, tôi hiểu lý do rõ ràng:

em ấy muốn tạm biệt tôi. Còn Travis, tôi chẳng biết cậu ấy nghĩ gì trong đầu.

- Cậu muốn gì?

Tôi thậm chí còn không hiểu làm sao mà cậu ấy lại ở đây, vào lúc này.

Cậu ấy mỉm cười như thể sự hoang mang của tôi khiến cậu ấy thích thú.

- Trước tiên - Travis nói trong khi cúi thấp hơn một chút - mình không muốn làm tổn thương cậu. Nhưng mình cần cậu.

Trượt tay trên lưng ghế, tay cậu ấy một lần nữa lại chỉ còn cách tay tôi vài centimet.

- Mình không thể buộc cậu phải ở lại với mình khi cậu đang nằm mơ.

Rõ ràng điều đó là không thể, và mình đã thật ngu ngốc khi cố làm điều đó.

Cậu ấy liếc nhìn cổ tay của tôi.

- Sự thật là cậu cần phải muốn ở lại với mình, nghe mình nói và giúp đỡ mình. Không có cậu, mình sẽ không thể yên nghỉ được.

Tôi hít một hơi thật sâu trong khi suy nghĩ về Emma. Bằng cách nào đó, bản thân tôi cũng không được thanh thản với chính mình.

Cổ họng xiết lại, Travis tiếp tục quan sát tôi.

- Mình cũng sẽ giúp đỡ cậu mà, cậu biết đấy.

- Tôi không cần giúp đỡ, tôi run giọng nói.

- Cậu có chắc không?

Tôi hướng ánh mắt đi chỗ khác lẩn tránh câu hỏi, và tôi cảm nhận sức nóng của hơi thở cậu ấy mơn man trên cằm tôi. Người ta có lẽ sẽ nói đó là mùi táo nướng trong lò.

Đúng lúc đó, xe buýt chợt dừng lại ngay bên của tôi.

Travis từ từ đặt tay lên tay tôi; trái tim tôi đập thành thịch như trống trong lồng ngực.

- Vậy là cậu sẽ giúp mình chứ?

Tôi rùng mình trước tính cấp bách trong giọng điệu của cậu ấy, bị giằng xé giữa khao khát nói có với cậu ấy và mong ước thoát khỏi cơn mơ này để không bao giờ ngủ nữa.

- Cháu xuống không? Bác tài thốt lên.

Tôi nhìn lên Travis lúc ấy vẫn đang nhìn xoáy vào mắt tôi, tôi dừng lại một khoảnh khắc trên đôi môi đầy đặn tái nhợt của cậu ấy, trên cái quai hàm nghiêng chặt.

- Nào, nhanh lên chứ! Người đàn ông ngồi trước tôi kêu lên.

Một vài giây sau, tôi cảm thấy như có ai lay mình. Miễn cưỡng mở mắt ra, tôi thấy một cô gái tóc vàng đeo cặp kính lớn màu xanh lá cây đang cúi xuống và cố đánh thức tôi dậy. Trên xe buýt, tất cả mọi người đều quay lại: phải có đến ít nhất là hai mươi người trên xe. Bác tài ném cho tôi một cái nhìn giận dữ qua gương chiếu hậu.

- Nào cháu có xuống hay không?

Tôi gật đầu rồi túm lấy sách vở và nhảy xuống.

Chương 7

Có lần ở nhà mình , tôi đã cố gắng để chìm vào giấc ngủ, để có thể mơ tiếp giấc mơ bị dừng lại trước đó, nhưng sau chuyến viếng thăm của Travis, đầu óc tôi ở mức báo động chưa từng thấy (*ý chỉ sự tỉnh táo*). Ngay cả khi, cơ thể tôi thật sự đã kiệt quệ.

Sáng ngày hôm sau, mẹ đã chuẩn bị cho tôi một ổ bánh kẹp khổng lồ cho bữa sáng và nhấn mạnh rằng tôi phải ăn hết. Bố mẹ rất lo lắng bởi nước da nhợt nhạt và đôi mắt vàng tia máu của tôi. Nhưng quả thực là tôi không hề đói vì vậy tôi đã kết thúc bữa sáng bằng việc vạch những đường rãnh trên vũng sirop làm từ cây thích đang tràn lan khắp đĩa của tôi, và vô phương gạt Travis ra khỏi suy nghĩ của chính mình. Kể cả khi tôi đang tỉnh táo.

Cuối cùng, sau ba lát cắn và đứng 15 phút lòng vòng trong cảnh khốn cùng, tôi rời khỏi bàn ăn với lời xin lỗi và leo lên nhà tắm trên tầng. Tôi khóa trái lại cánh cửa sau lưng mình bỗng trong lúc đấy bỗng cảm nhận một làn gió mát lạnh thổi ngang qua vai.

Dĩ nhiên là tôi đã từng vào trong căn phòng này trước đây. Nhưng chỉ từ khi tôi biết được điều gì đã từng xảy ra ở đó, tôi tránh xa nó như bệnh dịch hạch, như mọi người vẫn nói, tốt hơn là chọn phòng tắm ở dưới.

Tôi kiểm tra chỗ này chỗ kia trong lúc tự hỏi mình rằng có những chỗ nào giống với 20 năm về trước. Tường lúc ấy có phải màu kem như bây giờ hay không ? vẫn được lát gạch men như thế ? Vẫn cái vòi rửa tay mạ crom ấy chẳng ?

Và còn cái bồn tắm ?

Tôi khép mắt, tim đập dữ dội đến mức tôi có thể nghe thấy. Những hình ảnh của ngày hôm đó, 20 năm về trước, lướt ngang qua đầu tôi trong khi tôi chưa từng có mặt tại thảm kịch đó ;

tôi thậm chí còn chưa chào đời... Tôi nhìn thấy gương mặt của Travis và sự sùng sờ của cậu ta khi mà cái búa nạy đinh đập trúng vào cậu ấy. Rồi tôi thấy cậu ấy ngã ngửa, đầu đập vào thành bồn tắm .

Vội chuyển tầm nhìn để trấn áp cảm giác ghê tởm mãnh liệt, tôi bỗng thấy lạnh khủng khiếp. Nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống ít nhất là 10 độ.

- Mọi chuyện vẫn ổn chứ, Brenda ? mẹ hỏi tôi trong lúc gõ cửa.

- Vâng mẹ, tôi trả lời trong khi quan sát lò sưởi đặt dưới cửa sổ. Tôi tự hỏi rằng nó có hoạt động hay không.

- Con có muốn vài cái bánh kẹp khác không ?

Tôi trả lời là không và thật sự ngạc nhiên bởi câu hỏi này. Không đùa đấy chứ ? Mẹ không chú ý thấy rằng tôi không hề thanh toán hết đĩa thức ăn của mình sao ?

Tôi băng qua phòng đến bên cửa sổ để xác nhận nhiệt độ của lò sưởi bằng cách xòe đôi bàn tay trước mặt mình. Nhưng tôi chẳng cảm thấy gì cả, ngoại trừ sự lạnh lẽo ; một cái lạnh gay gắt và thấm buốt đang trườn bò trên những khớp xương và khiến tôi run rẩy từ đầu đến chân.

Ngay khoảnh khắc đấy, tôi cảm nhận cái gì đấy lướt qua tôi và lượn lờ leo trên lưng mình. Sùng sốt, tôi quay phắt người lại, nhưng chẳng có một ai. Chẳng có ai đứng gần bồn rửa tay hay trong bồn tắm cả. Tuy nhiên, tôi có ấn tượng rõ rệt rằng mình đang bị quan sát.

- Mẹ ơi, là mẹ phải không ? Tôi liều hỏi trong khi đặt giả thiết rằng mẹ có thể vẫn còn ở phía sau cánh cửa.

Nhưng không có câu trả lời.

Một lần nữa, tôi quay người lại và tự nhủ mình rằng đó chỉ là hiệu ứng từ trí tưởng tượng của tôi mà thôi, và tôi cần phải trấn tĩnh.

Những ống tản nhiệt từ lò sưởi cũng băng giá như căn phòng này vậy. Tôi cúi xuống và đặt tai lên trên để xem thử có nghe thấy được tiếng sôi ồng ộc của nước nóng lưu thông trong đường ống hay không ; nhưng, lạ lùng thay, không hề có một tiếng động.

Bỗng nhiên ; tôi thoáng thấy một cái gì đó lấp lánh giữa những ống tản nhiệt. Có thể nói đó là một đoạn dây xích hay dây chuyền. Tôi thử trượt ngón tay vào trong để lấy nó ra nhưng nó ở quá xa.

- Brenda ? một lần nữa, mẹ tôi mất kiên nhẫn đằng sau cánh cửa.

Tôi hít một hơi thật sâu ; không khí thấm đẫm mùi tảo nướng...

- Tra...Travis ư ? tôi ấp úng gọi nhỏ.

- Brenda ! Mẹ lặp lại. HÃY DẬY ĐI , NGAY BÂY GIỜ !

Bà đập cật lực lên một cái gì đó ở gần lỗ tai tôi ? Tiếng ồn đinh tai ấy đánh thức tôi dậy.

Tôi không còn trong phòng tắm nữa nhưng lại vẫn đang ngồi ở bàn nhà bếp, đầu đặt trên

một cái gối làm bằng khăn giấy, và đĩa bánh kẹo nằm ngay dưới mũi.

- Ôi, con xin lỗi, thưa mẹ ; tôi nói khi đứng phắt dậy.

Mẹ đang đứng ngay cạnh tôi, cầm trên tay cái chảo_ vật chắn hẳn được dùng để đánh thức tôi.

- Con nghĩ rằng mình đã ngủ thiếp đi.

- Bố và mẹ, chúng ta thực sự lo lắng cho con.

- Con biết...

- Có phải con đã nghiện ?

Sự nhần nhó bởi tức giận đông cứng trên môi bà.

Tôi lắc đầu, quá mệt mỏi để đào sâu giả thiết ngớ ngẩn của bà. Thay vì làm thế, tôi chụp lấy con dao phếch bơ, rời khỏi bàn ăn với lời xin lỗi - lần này là thực - và tôi lao thẳng lên tầng vào trong phòng tắm.

Cái lò sưởi bằng gan đối diện với tôi. Như trong mơ, nó được phủ bởi lớp sơn bạc kim loại, nhưng người ta vẫn đoán được rằng ở góc nào đấy một lớp sơn lót cũ màu xanh kaki, ở chỗ đấy lớp sơn đã tróc vảy. Tiến gần đến một cách chậm chạp, tôi nhận thấy căn phòng thật lạnh lẽo ; nó khiến tôi bất chợt nổi da gà. Một lần nữa cuối xuống cái lò sưởi, tôi nhìn chăm chú giữa những ống tản nhiệt.

Nó đây rồi : sợi dây chuyền mà tôi thấy trong mơ.

- Brenda ? Mẹ lo lắng mở cửa. Chuyện gì xảy ra vậy ?

Run rẩy, môi tôi hé mở để trả lời mẹ ...nhưng không một từ nào thoát ra được.

Đôi mắt cau lại, bỗng dưng bà nhìn thấy con dao trong tay tôi.

- Vậy thì con đang “sáng tạo” ra cái gì vậy ?

- Con đã làm rơi sợi dây chuyền của con.

Mẹ tôi gật đầu, nhưng tôi thấy rõ rằng bà không hề bị thuyết phục. Tuy nhiên mẹ vẫn bỏ đi, điều đó chứng tỏ không phải là không có lời nhận xét nào về sự lạnh lẽo ở căn phòng này và nhất định là mẹ tôi đang đi kiểm tra lại bộ ổn nhiệt ở tầng trệt.

Bằng một vài thao tác, cuối cùng tôi đã dịch chuyển được sợi dây nhờ sự giúp đỡ của con dao.

Đó là một sợi dây chuyền mảnh bằng bạc với mặt trái tim. Trượt tay lên hết chiều dài của sợi dây, tôi nhận ra rằng móc khóa vẫn còn đóng chặt nhưng những mắt xích lại bị đứt. Những chữ cái đầu « JAS » được khắc tinh xảo bằng nét in hoa trên mặt dây chuyền.

Nhịp tim tôi đập dồn dập khi nhớ lại tất cả những mẫu báo tôi đọc được trên mạng. Jocelyne. Đó là tên của cô Slather. Mẹ của Travis.

Đó chắc chắn là của cô ấy.

Chương 8

Tối thứ bảy, Craig và Raina đã dẫn tôi đi thăm quan một vòng thành phố, phần lớn chuyến đi này chủ yếu là lượn lờ trong xe hơi trước tiên là đến cửa hàng thức ăn nhanh Glace & Pissa trên đường Main street, sau đó ghé qua tiệm làm đầu nơi mà Craig cắt tóc và cuối cùng là một tiệm tạp hóa, ở đây người ta có thể tìm thấy tất cả từ xẻng cào làm vườn đến các loại rau trong vườn. Để kết thúc cuộc dạo chơi này, chúng tôi dừng chân ở một quán cafe ít “rỗng tuếch” nhất ở thành phố này, theo cách nói của Raina.

Với vẻ mặt mỗi như thường lệ, tôi gọi một tách đúp cafe espresso thêm phụ liệu (ví dụ : bột kem đánh, sữa...).

- Cậu đùa đấy hả? Raina ngạc nhiên với chất giọng khàn khàn. Ở đây là Stanley's, chứ không phải Starbucks (một chuỗi các tiệm cafe nổi tiếng khắp thế giới chắc ai cũng biết). Và chỉ có duy nhất một loại cafe cho tất cả mọi người thôi!

Vậy là cuối cùng chúng tôi chọn kê ba tách cafe đơn thuần trước khi theo Raina đến chiếc bàn nằm trong góc phòng.

- Vậy rồi, cậu cần một liều thuốc hồi phục tinh thần? như thế sao_ Raina nói

- Cậu nói gì cơ?

- Tớ nói cái ly “đúp cafe espresso” của cậu, nó để làm gì vậy?

Raina nhướn một bên lông mày được điểm bởi bông khuyen của mình, với vẻ mánh khoe.

- Tớ đã biết là vấn đề chỉ đơn thuần là việc cậu không thể ngủ nổi thôi đúng không? Với một lượng chất đốt như thế, tớ chắc mình sẽ lăn lộn trên giường suốt đêm đấy!

- Xin chào màn biểu diễn, Craig trêu chọc. *(ý màn nhào lộn trên giường ^^)*

Tôi nuốt vào một ngụm cafe – còn tệ hơn cả nhặt nhèo – và tôi ý thức một cách hoàn hảo rằng “có chứ” tôi muốn ngủ, nhưng một phần nào trong tôi vẫn sợ hãi giấc mơ sắp tới và nhất là ý nghĩa nó mang đến. Tuy nhiên, từ sau sự xuất hiện gần nhất của Travis trên xe bus, mặc cho tất cả những tìm kiếm của tôi và tất cả mọi thứ mà tôi biết về cậu ấy, tôi không thể ngăn cản mình tự đặt câu hỏi rằng liệu một ngày nào đó tôi có gặp lại cậu ấy không, cậu ấy sẽ lại nắm chặt tay tôi chứ ...và trai tim tôi có còn đập mạnh vì cậu ấy không ...

- Ít nhất thì nó cũng phải khá lên chứ? Craig hỏi tôi. Cậu có ngủ được chút nào trong căn nhà mới của cậu không?

Tôi nhướn vai trong khi đang xem xét chiếc vòng cổ mà tôi tìm thấy hôm nọ. Tôi đã giấu nó vào trong đôi giày tennis cũ kĩ đặt tận đáy tủ quần áo của tôi, ngay bên cạnh đôi giày trượt mà tôi đã từ chối cho Emma mượn. Đôi giày vẫn đẹp tuy nhỏ hơn ba cỡ so với tôi bây giờ, nhưng tôi vẫn giữ lại nó, không thể vứt bỏ. Nói cách nào đi nữa thì đó cũng không phải là thứ mà chúng tôi có thể lãng quên được.

- Tớ đã nói về căn nhà của cậu với những người già trong nhà, Craig tiếp tục. Họ đã ở cái chốn hẻo lánh này từ khi được sinh ra. Nhưng toàn bộ câu chuyện giết người này... Nó còn âm đảm hơn điều mà tớ nghĩ.

- Âm đảm hơn một bể tắm máu ư? Raina ngạc nhiên.

Craig khẽ gật đầu.

- Đúng vậy, người ta xác nhận rằng, ngày hôm đó, Travis đã cố gắng giúp mẹ tránh khỏi một trận đòn. Rõ ràng là, khi trở về nhà, Travis chứng kiến bạn trai mẹ cậu nhào vào người bà ấy với những quả đấm liên tiếp. Travis muốn đánh lạc hướng chú ý của gã tình nhân bằng cách gây ẩu đả với hắn, nhưng, khi mẹ cậu bị hắn ta lãng quên và bà cố gọi cho cảnh sát, bà đã không thể thoát nên một từ nào cả. Tớ tưởng tượng được rằng bà đã quá sợ hãi khi ấy về điều mà bà vừa chịu đựng. Cuối cùng, bà trốn trong tủ hộc tường ở lối ra vào bởi không thể chịu được âm thanh thỏa thuê của tên đầu giả đó đang hành hạ con trai mình.

- Quả là một người “thú vị” đấy, Raina nói.

Craig nhướn vai, tiếp tục:

- Sau đó, tớ tin là bà ấy đã bị mất một chút kí ức về thảm nạn đó hay ít nhất thì đó là cái người ta đã nói.

- Vậy bây giờ bà ấy sống ở đâu?

- Ở một góc nào đó. Bà ấy sống ở khu dân cư phía sau hồ . Dù sao thì đó là điều mà bố mẹ đã nói với tớ.

- Coi chừng nào, Raina chọc ghẹo Craig. Cậu bắt đầu nói giống như những kẻ nhà quê ở đây

rồi đấy!

- Tớ thích nói chuyện giống họ còn hơn là giống họ như đúc! Craig cãi lại trong khi ngón tay đang chỉ vào chiếc áo ngắn tay của Raina.

Chúng tôi nhìn thấy ở đó một con cá mập khổng lồ, linh vật của ngôi trường, đang bơi lội phía trên câu thuyết minh: “Trường Trung học Addison có răng” (* ý chỉ răng hàm của cá mập = trường trung học Addison luôn sẵn sàng chiến đấu)

- Tớ đã mơ về cậu ta_ bất thành lình tôi nói ra để chấm dứt câu chuyện đùa giữa họ.

- Về ai cơ? Raina gần như nháy chồm lên.

- Travis Slather!

- HẢ.. cậu đang nói về điều gì vậy? Craig lúng túng.

Lần này, Tôi dồn hết sự can đảm vào hai tay mình và tôi kể với họ tất cả: đầu tiên là những giọng nói mà tôi đã nghe, đến những dấu tím xanh không thể giải thích được mỗi khi thức dậy và cuối cùng những lần xuất hiện gần đây của Travis và yêu cầu giúp đỡ của cậu.

- Tớ đã nói rõ với cậu là nơi ấy bị ma ám mà! Raina thốt lên

- Có thể là cậu mơ về anh chàng đó bởi tất cả câu chuyện mà cậu nghe thấy, Craig đưa ra giả thuyết. Nếu tớ là cậu, tớ chắc chắn cũng sẽ gặp ác mộng thôi!

- Không thể! Những giấc mơ như thế đã bắt đầu từ trước cả khi tớ biết về vụ giết người này.

- Và giả sử cậu sẽ giúp cậu ta như thế nào?

- Tớ không biết tí gì về nó cả!

- Được rồi, nhưng ít nhất thì cậu ấy có đáng yêu không? Raina tỏ vẻ phấn khởi. Bởi vì tớ nghe nói rằng Travis là một anh chàng rất tuyệt đấy!

- Ôi lại bắt đầu rồi...

Craig ngược mắt lên trời.

Riêng tôi, lời đánh giá vừa rồi của Raina bất giác làm tôi mỉm cười. Tôi đã làm tất cả để giữ mình lại, nhưng điều đó còn mạnh hơn cả chính tôi, tôi cảm nhận được mặt mình đang sáng lên và hai má đỏ ửng.

Bởi vì, đúng vậy, cậu ấy rất tuyệt.

Và một phần trong tôi rõ ràng mong chờ được gặp lại cậu.

(**ai lại mong gặp ma hả zời ><...)

Chương 9

Tối nay, tôi mặc bộ đồ ngủ thoải mái của mình (một chiếc áo thun chữ T của đội Bruins mới toanh nhưng rộng quá khổ cả trăm lần so với tôi); Rồi tôi nuốt một hơi viên thuốc ngủ cùng với một cốc đầy sữa nóng. Trước khi lên giường, tôi mở cửa sổ cho gió mát ùa vào trong phòng.

Bầu trời đêm thật huyền diệu với ánh trăng tròn vành vạnh và lấp lánh một vài ngôi sao . Thật nhẹ nhàng, tôi giãn một chút rèm cửa và cố gắng thư giãn bằng cách nghĩ về những điều thật đơn giản ví dụ như trận hockey ngày mai hay là bữa sáng với bánh mì nướng hương quế. Nhưng tim tôi đập nhanh hơn và đầu óc tôi quay cuồng.

Bởi chỉ ý nghĩ về Travis mới ám ảnh được tôi.

Tôi thở dài một cái và đóng sầm cửa sổ lại như để lấy lại tinh thần. Khi tôi quay mặt lại, Travis đang ở đó, ngồi ở cuối giường.

- Chào Brenda. Em đang đợi anh phải không?

Mặt tôi ửng đỏ chứng tỏ điều Travis nói là đúng.

- Thật là trùng hợp. Bởi vì anh cũng đã đợi em.

Travis đứng dậy và nắm lấy tay tôi.

Tôi nắm lấy tay anh ấy và chúng tôi đứng chết lặng ở đó đắm chìm trong mắt nhau.

- Em muốn giúp anh, tôi nói khẽ và ngạc nhiên bởi sự ấm áp từ đôi bàn tay Travis.

- Em chắc chứ?

Tôi gật đầu và nhìn lên trán của Travis nơi có vết sẹo.

- Nó vẫn luôn ở đó, Travis nói như đoán được suy nghĩ của tôi. Nhưng mà chẳng đẹp chút nào để nhìn cả. Do vậy, anh đã giấu nó đi. Đó là một trong những quyền năng của một con ma.

Travis mỉm cười và tỏ vẻ làm điều đó rất nhẹ nhàng.

- Cái đó còn làm anh đau không ?

Travis xiết chặt tay tôi. Tôi cảm thấy sốt ruột.

- Nó vẫn làm anh đau chừng nào anh chưa được giải thoát.

- Đợi đã...

Vội vàng chỉ cho Travis chiếc vòng cổ, tôi tiến lại gần chiếc tủ quần áo và mở toang cánh cửa tủ.

Gì thế này ? Trước mắt tôi, đó là « đôi giày trượt pa – tanh của tôi ».

Tôi lùi lại run rẩy. Theo thói quen, tôi để chúng vào một cái túi bằng giấy và đặt sau một cái vali ở tận đáy tủ.

- Sao chúng lại nằm ở đây?

- Brenda? Travis thì thầm. Em ổn chứ?

Tôi lắc đầu không tin vào mắt mình. Sao lại có thể như thế được ? Có phải mẹ đã sắp xếp lại tủ khi tôi đi vắng ? Hay là bố tôi đã lục lọi tủ của tôi ?

Travis tiến sát sau lưng tôi và ôm choàng lấy tôi.

- Brenda, đó chỉ là đôi giày trượt pa – tanh thôi mà.

- Không...

Nước mắt tôi trào ra.

- Anh không hiểu đâu.

- Có chứ, Travis thì thầm. Anh hiểu rõ nhiều điều hơn em nghĩ. Đó chỉ là đôi giày trượt pa – tanh thôi mà. Chỉ là đôi giày trượt thôi. Đó không phải là “em ấy”. Đó không phải là Emma.

- Chính anh đã làm điều đó? Tôi nói khi quay phắt đối mặt với Travis.

- Em đừng giận.

Travis lấy vạt áo lau nước mắt cho tôi.

- Anh chỉ mong em hạnh phúc. Đó cũng là điều mong ước của em gái em. Nhưng em không thể hạnh phúc khi cứ cố gắng chôn vùi quá khứ trong một chiếc túi giấy được. Mỗi khi nhớ về Emma, hãy nhớ về những phút giây vui tươi khi ở bên em ấy và hãy quên đôi giày này đi.

- Làm sao anh biết em ấy mong ước như vậy.

- Anh tin vào kinh nghiệm của mình.

Tôi muốn nổi giận với Travis. Nhưng mà tôi lại không thể. Có vẻ thật điên khùng, nhưng mà thực sự khóc chẳng giải quyết được việc gì. Sau cái chết của Emma, tôi đã không có quyền được thể hiện dù là những cảm xúc nhỏ nhất. Nhưng hôm nay, tất cả đã trở nên quá sức chịu

đựng của tôi, tôi không thể kìm nén cảm xúc của mình và tôi đã khóc.

Travis ôm chặt tôi trong vòng tay anh một lúc lâu, vì chưa bao giờ có người làm điều đó với tôi, cho đến tận lúc tôi cạn khô nước mắt vì Emma.

- Cảm ơn anh, tôi nói và nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Travis để cố lấy lại bình tĩnh.

Travis cười không buông tay, ngược lại anh ấy còn ôm tôi thật chặt trước khi đi về phía tủ quần áo của tôi và lấy ra chiếc vòng cổ ở trong đôi giày tennis cũ kĩ của tôi.

- Anh thấy em giấu nó ở đó. Anh đã tặng nó cho mẹ anh vào ngày lễ của các bà mẹ. Anh vẫn nhớ buổi sáng hôm đó. Anh đã cố gắng chuẩn bị món bánh ngọt đặc biệt (*pinkyl* : bản gốc "*pain perdu*" là một loại bánh mì khô có nguồn gốc từ những gia đình nghèo khó ko muốn vứt bỏ những mẫu bánh mì khô thừa và họ dùng nó làm nên một loại bánh ngọt) nhưng mà cuối cùng, nó có vẻ giống vài mẫu bánh ống mềm nhũn . Và rồi anh đã phải lăn lại chúng trên hạt ngô.

Travis bắt đầu cười và ngón cái lướt nhẹ lên mặt dây chuyền hình quả tim.

- Nói tóm lại, anh đã tặng mẹ anh chiếc vòng này với một bó hoa đồng nội. Vào ngày anh bị giết, tên đầu giả đó đã giật chiếc giây chuyền khỏi cổ bà ấy và ném vào nhà tắm. Chiếc vòng đã hạ cánh ngay bộ tản nhiệt, nhưng mẹ anh không bao giờ tìm lại được nó.

- Em rất tiếc vì những điều xảy ra với anh.

Travis nhún vai.

- Cuộc đời là thế. Chẳng ai đoán trước được điều gì. Cũng giống như với bố anh: Ai cũng nghĩ ông ấy khỏe mạnh. Cho đến một ngày, ông ấy không trở về nhà.

Tôi đồng ý và hiểu rằng cũng như đối với Emma, mọi chuyện cũng xảy ra tương tự

- Ít nhất thì anh cũng đã từng có niềm vui trong cuộc sống chứ, một chút thôi chẳng hạn ?

- Anh đã có những phút giây hạnh phúc.

Travis lại mỉm cười và chìm sâu vào đôi mắt tôi.

- Anh chỉ có một điều hối tiếc duy nhất.

- Điều gì vậy?

- Anh không kịp nói với mẹ của anh rằng tất cả những điều xảy ra ko phải là lỗi lầm của bà ấy. Chính anh muốn nhảy vào giữa để giúp bà, để ngăn tên cầm thú đó đánh đập bà ấy. Đó là quyết định của anh.

- Nhưng khi đó anh mới chỉ 17 tuổi.

- Anh biết.

- Vậy anh không hề oán giận bà ấy chút nào sao?

Travis lại nhún vai thêm lần nữa.

- Điều đó thì thay đổi được gì chứ ? Mẹ anh đã làm những điều bà có thể, nhưng bà ấy chỉ là một người phụ nữ yếu đuối. Anh biết điều đó. Và Stevens cũng vậy. Chính vì thế mà hấn ta

đánh đập bà ấy nhiều đến như vậy. Và sau đó người ta lật ngược mọi chuyện và nói rằng đó cũng là lỗi của anh. Vì mẹ anh không thể cầm được thứ gì trong tay, do vậy có lẽ anh phải kết thúc tình trạng này trước khi tình huống xấu hơn có thể xảy ra.

Lặng lẽ, tôi đồng ý với Travis, ngay cả nếu tôi phải rất vất vả để hiểu làm sao Travis lại có thể khoan dung đến vậy.

- Hơn nữa, cuộc sống quá ngắn ngủi để chúng ta sống với tất cả tội lỗi đó. Tuy nhiên, 20 năm rồi, mẹ anh vẫn sống với mặc cảm tội lỗi đó. Và em cũng vậy, vì Emma... Anh không nhằm chứ?

Tôi đảo tròn mắt và nhướn cao vai

- Sao anh lại biết nhiều điều về em đến vậy?

- Em đừng quên rằng anh ở trong giấc mơ của em. Anh biết tất cả về em.

Tôi thở dài và hơi thất vọng: Đó là sự thật, tất cả chỉ là một giấc mơ, và rồi đến một lúc nào đó, tôi sẽ phải tỉnh giấc.

- Vậy em sẽ giúp anh chứ? Travis nói và đặt chiếc vòng cổ vào tay tôi. Em có thể đem chiếc vòng này đến cho mẹ anh và nói với bà ấy rằng anh không hề oán giận bà ấy.

- Điều gì sẽ xảy đến tiếp theo?

Travis chụm môi hôn nhẹ lên má tôi. Những ngón tay mềm mại như nhung của Travis lướt nhẹ trên làn da của tôi.

- Tiếp theo, anh sẽ có thể an tâm ra đi.

- Em không tin...

Tôi thở dài không che giấu nỗi buồn.

- Nhưng trước hết, anh muốn được ở bên em, Travis nói thêm trong khi lướt nhẹ lên cằm tôi. Anh muốn được nhìn thấy em lâu nhất có thể trước khi thời điểm đó đến.

- Thời điểm đó là khi nào?

Travis gạt nón tóc dẫm nước mắt trên mặt tôi, nghiêng người về phía tôi. Bờ môi của Travis tiến gần lại chỉ cách môi của tôi vài cm.

- Quan trọng nhất là, Brenda, đừng tỉnh giấc lúc này.

Một khắc sau, tôi cảm nhận được nụ hôn của anh ấy. Anh ấy hôn lên môi của tôi và vỗ nhẹ vào da tôi.

- Chúng ta không còn nhiều thời gian, Travis nói trong lúc rời khỏi làn môi của tôi. Em sắp tỉnh giấc, anh cảm nhận được điều đó.

- Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Anh ôm em lâu chừng nào anh có thể.

Chúng tôi nằm dài trên giường trong khi Travis vỗ về tôi trong vòng tay của anh ấy. Tôi cố

gắng ngủ và tận hưởng phút giây ngọt ngào đó lâu nhất có thể. Nhưng tiếng chim hót líu lo bên ngoài đã đánh thức tôi dậy.

Tôi xoay người lại tìm Travis. Chiếc vòng của mẹ anh ấy đặt trên chiếc gối cạnh tôi...còn anh ấy thì biến mất.

Chương 10

Những ngày tiếp theo tôi ngủ ngon hơn nhờ uống nhiều sữa nóng, thay cà phê bằng thức uống không có chất kích thích, ăn ít đồ ngọt và những chất có bột cũng như tất cả những thức ăn làm tôi thức lâu. Raina nói rằng cô ấy thấy rõ sự thay đổi của tôi, nhưng cô ấy lại đưa cho tôi những lời khuyên « sáng suốt » về lĩnh vực trang điểm, chứ không phải việc tôi phải đi ngủ sớm vào mỗi buổi tối và đánh một giấc vào buổi trưa.

Không kể đến những lần Travis đến thăm.

Khi tôi mơ, tôi và Travis, chúng tôi tranh luận về mọi thứ : những bộ phim từ những năm 80 mà anh ấy hâm mộ như « Retour vers le futur » và « La folle journée của Ferris Bueller », về mong ước một ngày nào đó anh ấy có thể được đi bơi thêm một lần và cả sự tiếc nuối vì không được ăn kem va – ni phết ca – ra – men nữa. Chúng tôi nói về âm nhạc mà tôi ưa thích, những nơi mà chúng tôi đã đi... và cả về những thứ mà anh ấy chưa từng thấy.

Thậm chí chúng tôi còn tranh luận cả về Emma.

Trong khi bố mẹ tôi không bao giờ cho phép tôi nhắc đến tên của Emma, thì Travis, anh ấy lắng nghe tôi kể về vụ tai nạn của Emma, 6 tháng hôn mê, và rồi cái ngày em ấy ra đi và sự xuất hiện của linh hồn em ấy.

- Lúc nào em cũng nghĩ về em ấy, tôi nói trong đêm cuối cùng chúng tôi ở bên nhau. Em tự hỏi rằng không biết bây giờ em ấy thế nào, liệu chúng em có thể ở gần nhau và em có thể dạy em ấy những tuyệt chiêu của em ví dụ như công thức để làm món kẹo ca – ra – men hay là kỹ thuật để chặn và dắt bóng trong khúc côn cầu...Em chỉ mong Emma được hạnh phúc...ở nơi em ấy đến.

- Em ấy đang sống hạnh phúc, Travis nói và ôm chặt lấy tôi. Em đừng lo lắng.

- Anh tin điều đó ư ?

Travis giữ khuôn mặt của tôi trong đôi bàn tay của anh ấy và nhìn tôi một cách trù mến.

- Anh chắc chắn như vậy.

- Em không muốn mất anh, tôi nói để ngăn không cho nước mắt trào ra.

- Chúng ta vẫn còn một chút thời gian, em đừng tỉnh giấc nhé.

- Em sẽ cố gắng...

Chúng tôi kết thúc bằng cuộc đi dạo quanh hồ nước mà bố của Travis hay dẫn anh đến đây để câu cá. Travis chọn một góc hồ và trải một cái chăn rất to. Chúng tôi ngồi nhìn nhau, chúng tôi siết chặt tay nhau và đan chân vào nhau.

- Giá như anh có thể ở lại...

Những ngón tay của Travis đan chặt vào tay tôi làm tôi cảm thấy nhói đau ấm áp lan nhanh từ lòng bàn tay đến vùng thắt lưng.

- Anh sẽ luôn ở bên em.

- Nhưng không được như bây giờ. Em sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa...

- Nhưng anh ở lại không hợp lý chút nào. Em còn có cuộc sống của em.

- Nhưng ai nói với anh rằng em không muốn sống cùng anh ?

Travis mỉm cười hôn lên trán tôi, sau đó anh ấy hôn tôi và một cảm giác ngọt ngào dâng trào lên cổ họng tôi.

- Anh sẽ luôn ở bên em, Travis thì thầm vào tai tôi. Đừng nói chia tay em nhé.

- Em hứa.

Tôi gục đầu vào ngực anh ấy, nước mắt tôi lăn dài trên má.

Chúng tôi ôm hôn nhau cho đến tận lúc mặt trời mọc và vẽ thành những vệt vàng lấp lánh trên mặt nước.

Đó cũng là lúc tôi phải thức giấc.

Chương 11

Mặt trời rọi những tia sáng nóng bỏng qua cửa sổ phòng ngủ của tôi. Tôi nhắm mắt và trở mình trên giường, ngạc nhiên là đồng hồ báo thức đã không hề reo, nhất là trong ngày hôm nay tôi đã dự tính đi thăm mẹ Travis.

Khoảng 10 giờ, Craig qua chở tôi đi bằng ô tô. Cậu ấy đã đề nghị đưa tôi đến nhà bà Slather. Vài ngày trước tôi đã kể tất cả cho họ nghe, cho cậu ấy và Raina: chiếc vòng cổ, em gái Emma của tôi, và về mối quan hệ của tôi với Travis đã đi từ 0 tới 10 trên 10 trong vòng có một tuần.

- Cậu căng thẳng à? Craig hỏi tôi khi dừng xe trước căn hộ của bà Slather.

Chúng tôi đang ở trong một trong những khu chung cư phức tạp nơi mà mọi thứ mang một vẻ hết sức tầm thường, nhà ở và cây cối bao quanh nhau. Căn hộ của bà Slather nằm ở cuối

hành lang. Một chiếc xe hơi han gỉ đỗ trước mấy tờ báo cuộn lại rải rác trên tấm thảm chùi chân.

- Cậu có muốn tôi đi cùng không?

Tôi lắc đầu và bước ra khỏi xe, chuôi hạt xiết chặt trong lòng bàn tay. Còn mười bước chân ngăn cách tôi với cánh cửa căn hộ. Tôi bước chậm chạp trong lúc cố trấn tĩnh và trái tim tôi đập như muốn vỡ vụn ra.

Đến bước thứ tám, tôi ngoái lại phía chiếc xe của Craig. Cậu ấy giơ hai ngón cái lên để khích lệ tôi và tôi cũng làm thế, thấy mừng là cậu ấy có mặt ở đây. Và mừng vì mình đã đi xa được đến vậy.

Hai tay run nhẹ, tôi hít thật sâu trước khi tiếp tục đi tới trước cánh cửa. Cuối cùng thì tôi cũng bấm chuông. Bên trong, tôi nghe thấy có tiếng người di chuyển. Hai giây sau, cánh cửa mở ra.

- Có việc gì thế? người phụ nữ hỏi tôi.

Cô ấy còn già hơn trong tưởng tượng của tôi: sáu mươi tuổi, mái tóc xám đã ngả bạc và miệng mím chặt.

- Cô hẳn là Jocelyne Slather? Tôi nói gần như thì thầm.

- Và cháu là...?

Cô ấy nheo đôi mắt nhỏ màu xanh và nhìn tôi chăm chú. Những nếp nhăn hằn sâu quanh mắt giãn ra thành những đường lớn.

- Cháu tin là cháu có một thứ thuộc về cô, thừa cô...

Miệng cô ấy trở nên cau có.

- Và tôi thì tin là cháu nhầm người rồi.

Cô ấy chuẩn bị đóng cánh cửa lại, nhưng tôi đã kịp thời chặn lại bằng cách chèn chân vào khe cửa. Tôi đung đưa chuôi hạt trước mắt cô ấy.

- Cháu đã tìm thấy nó ở đâu?

Cô ấy nhìn phía sau lưng tôi, trong phố, để chắc chắn là tôi chỉ có một mình.

- Travis nhất thiết muốn cháu đưa nó lại cho bác.

- Nhưng cháu là ai? Cô ấy nhắc lại.

- Cháu biết điều đó nghe có vẻ vô lý, nhưng cháu là một người bạn của con trai bác.

- Con trai tôi đã chết rồi!

Một lần nữa, cô ấy muốn đóng cánh cửa lại, nhưng chân tôi vẫn khóa ở chỗ đó.

- Cháu xin bác, bác Slather. Cháu biết điều đó có vẻ điên rồ, nhưng hãy nghe cháu. Cháu đã mơ thấy anh ấy...

Cô ấy lắc đầu, sau đó để tôi lại ngưỡng cửa và nói sẽ gọi cảnh sát.

- Cô hãy đợi đã!

Tôi mạnh bạo mở rộng cánh cửa ra.

Mẹ Travis nhắc điện thoại và bấm nút loa ngoài.

Thế là tôi tuôn ra tất cả, mọi chi tiết mà Travis đã kể cho tôi: Ngày của mẹ (*Mother's Day*) với bánh mì khô mềm xèo, bó hoa đồng nội mà cậu mang về tặng mẹ; làm thế nào mà người ta lấy cái vòng khỏi cậu ấy.

- Nó đã bị quăng vào trong phòng tắm. Cô đã tìm nó khắp nơi mà không thấy. Nó đã bị kẹt trong cái máy sưởi.

Cô Slather dừng hẳn lại và buông hẳn ống nghe. Bàn tay cô ấy run rẩy ép chặt lên miệng.

- Travis muốn cô biết rằng cậu ấy không muốn cô như thế này.

- Sao cháu biết tất cả chuyện này? Cô ấy hỏi trong khi quay lại phía tôi.

- Cậu ấy nói với cháu...trong mơ.

Cô ấy cầm chiếc vòng tôi đưa lại và cố gắng nói điều gì đó. Đôi môi cô chuyển động để tạo thành từ, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra.

- Cháu biết điều này có thể chẳng có nghĩa lý gì cả, nhưng nó cũng có thể không phải là điều quan trọng nhất. Điều duy nhất đáng kể lúc này, đó là cô hãy ngừng việc sống trong mặc cảm tội lỗi.

Có lẽ tôi cũng sẽ làm như vậy.

Chương 12

Lúc này đang là chiều thứ bảy, ba tuần tốt đẹp sau cuộc gặp của tôi với cô Slather.

Và cũng là ba tuần kể từ lần cuối cùng Travis tới thăm tôi.

Tôi đang ngồi ở quán Stanley's với Craig và Raina, một ly cà phê địa phương hảo hạng đặt trên bàn phía trước tôi (ừ, thật nực cười, thứ hỗn hợp này tuy thế lại nhạt nhẽo ở một nơi nhạt nhẽo bắt đầu làm tôi hài lòng).

- Thế nào, cậu hồi phục rồi chứ? Craig hỏi tôi.

Tôi nhún vai trong khi cố hết sức làm ra vẻ nhẹ nhõm. Sự thực là riêng việc Travis đã rời khỏi những giấc mơ của tôi, thì cuộc sống của tôi nơi đây đã trở nên lý thú hơn, có chút gì đó giống như tách cà phê của quán Stanley's.

Thật lạ lùng, nhưng khi chuyển tới tận đầu kia của đất nước, cách xa mọi thứ gợi nhớ về Emma, tôi vẫn tiến gần tới em ấy hơn. Chỉ mới ngày hôm qua, trong khi gấp rút chuẩn bị một mẻ bánh pudding caramen, tôi buột miệng kêu tên em trước mặt bố mẹ (Emma và tôi vẫn thường tranh cãi xem ai trong chúng tôi được liếm chiếc thìa, vét món xa lát và những giọt mứt). Và thế là, cả mẹ và bố tôi, không ai động đậy. Họ chỉ trao nhau một cái nhìn và, ngay cả khi tôi còn chưa cố để cắt ngang cái nhìn đó, tôi gần như chắc chắn đã nhìn thấy một nụ cười phảng phất trên đôi môi của mẹ.

Đối với mẹ, và thậm chí đối với cả bố và mẹ, bấy nhiêu đó đã là nhiều rồi.

Và rồi, cách đây hơn hai tuần, tôi đã mở chiếc tủ áo để tìm đôi giày trượt, để thấy chúng, nhìn chúng hiển hiện trớt mắt, điều mà đã năm năm nay tôi chưa hề làm: đôi giày trắng với các dải băng đỏ ở cạnh, dây giày hồng óng ánh và một vết xước ở mũi giày, ghi dấu cái lần tôi bị ngã khi đang thực hiện một cú xoáy vòng.

Tôi lấy chúng ra và đặt trong phòng học của mình để buộc phải nhìn thấy mỗi ngày. Sau hai ngày, nỗi muộn phiền trong tôi nhạt dần và chúng trở thành đôi giày trượt bình thường. Không hơn. Thế là tôi quyết định tặng chúng cho hội Goodwill. Và tôi đã chọn nhớ tới em gái mình bằng cách nghĩ tới mọi điều chúng tôi đã làm để chuẩn bị món caramen và tới tất cả những lần chúng tôi chơi trò dựng lều bằng mấy cái chăn dưới bàn trong phòng ăn.

- Cậu có kiểu đầu tuyệt thật! Raina khen ngợi tôi trong khi chỉnh lại một trong số rất nhiều cặp tóc trên đầu cậu ấy. Tốt thôi, bởi vì tớ vẫn dự định nghiêm túc hẹn cậu tại nhà Clinique.

- Cảm ơn cậu, tôi trả lời trong khi liếc mắt nhìn mình trong chiếc gương phía sau cô ấy.

Sau khi cuối cùng đã bù lại tất cả những giờ ngủ muộn, tôi không còn như một bóng ma đi động nữa. Chấm dứt những tia vằn đỏ trong đôi mắt thường có màu xanh lá cây sáng của tôi. Vĩnh biệt làn da mệt mỏi và xỉn màu; cần phải nói là, so với chỉ một tháng trước, da của tôi giờ trông thật rạng rỡ. Và mái tóc của tôi cũng vậy: đã biến mất những lọn tóc xoắn tẻ nhạt lòng thòng hai bên mặt. Giờ đây, tôi xoa tóc hoàn toàn tự nhiên.

- Nào, liệu hôm nay chúng ta có thể khẳng định là nhà của cậu không còn phải lo bất cứ vấn đề gì về ma quỷ nữa được chưa?